

קריאה היסטורית של הציור ככזה המנבא מוות צפוי אינה מוחלטת, שכן המצאת הצילום שבישרה על מותו של הציור – הפיחה בו בפועל רוח חיים רעננה, ופתחה בפניו אפשרויות חדשות. ולמרות זאת, הציור עדיין נוקט בגישה אפולוגטית, וממשיך לנסות לתבוע את מקומו מחדש בכל גילוי, ובאופן אירוני עדיין נאמן לסימביוזה של תוכן וצורה. יתר על כן, נוצר רושם שהציור פיתח לעצמו מעין נוסחה, שפה המבטיחה את הישרדותו באמצעות כניסתו לשיח האמנותי. אחד הסממנים הבולטים ביותר של נוסחה זו היא ההתייחסות לתולדות האמנות, או לתולדות הציור בפרט.

עבודותיי עוסקות בפאתוס ובדקדנס כתוצרים של השיח האפולוגטי של הציור. זהו הדקדנס של הדקדנס. כיליונם של ערכים ציוריים מהבארוק ועד לפוסט מודרניזם, מוצגים בגלזורות מבריקות בטכניקה של ציור שמן פסאודו אקדמית. דרך יצירת פריימים קולנועיים למחצה, עבודותיי מצביעות על השיח בדבר מותו של הציור כשיח על קיטש.

עם המצאת הצילום היה על הציור לתבוע את מקומו מחדש, שכן הצילום שלל את מעמדו המימטי של הציור. מעתה הציור נדרש להגדיר שוב את תוכנו בעודו משמר את צורתו: המדיום. כך התוכן והצורה חברו יחד ויצרו יחסים סימביוטיים. נסיונו של קלמנט גרינברג לנסח את פעולתו של הצייר, שולל כל מעמד דואליסטי של תוכן וצורה שיכול להתקיים בציור. על פי גרינברג על הציור להתיחס לעצמו מתוך הכרח. לכן כתב היד של האמן, המחווה של הציור האקספרסיבי או המופשט, היו סממניה של האמנות המועדפת לשיטתו.

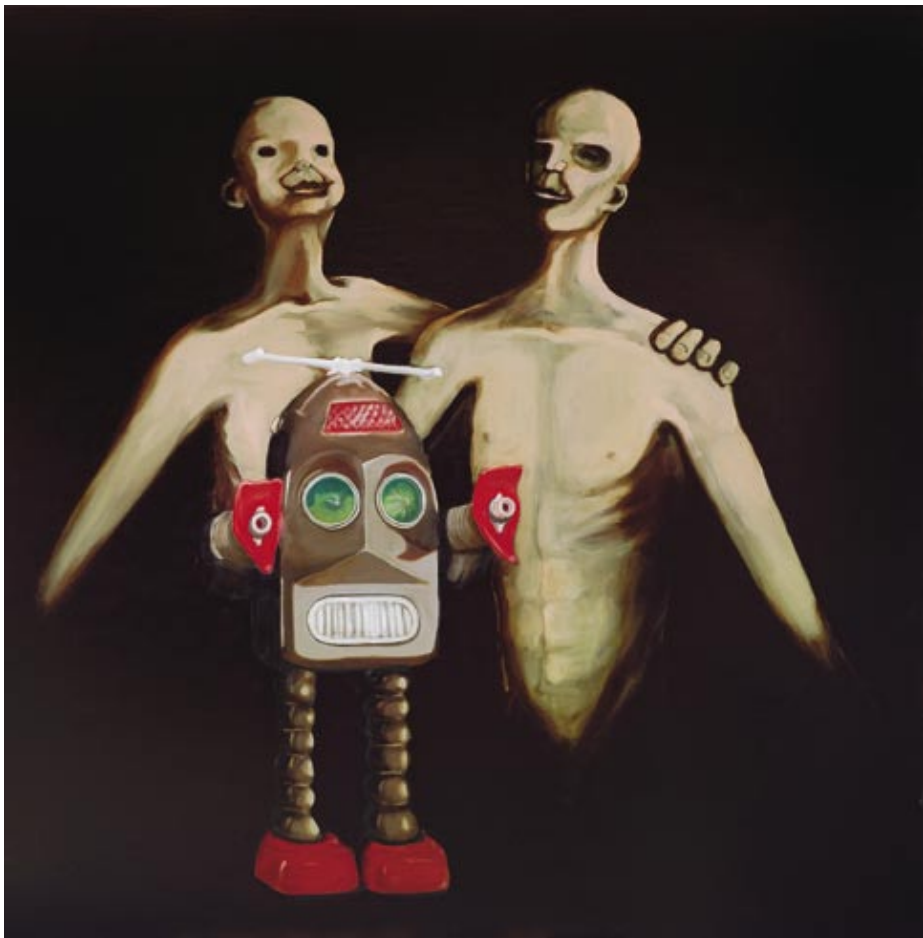
קריאת התגר המובהקת ביותר, לדעתי, על הציור קיבלה ביטוי בציוריו השחורים של אד ריינהארט. השיח על מות הציור יצא מנקודת הנחה שכל האפשרויות הציוריות כבר מוצו וציורים אלו של ריינהארט מדגישים זאת: הם נתפסו כציורים האחרונים שניתן עוד לצייר. למרות התחושה שכל האפשרויות מוצו בציור, ההכרזה על מותו מתמקדת במדיום בלבד. כלומר, משמעה שהמוות הצפוי מקורו במדיום עצמו.

ללא כותרת, 2008, שמן על בד, 130×150
Untitled, 2008, oil on canvas, 150×130

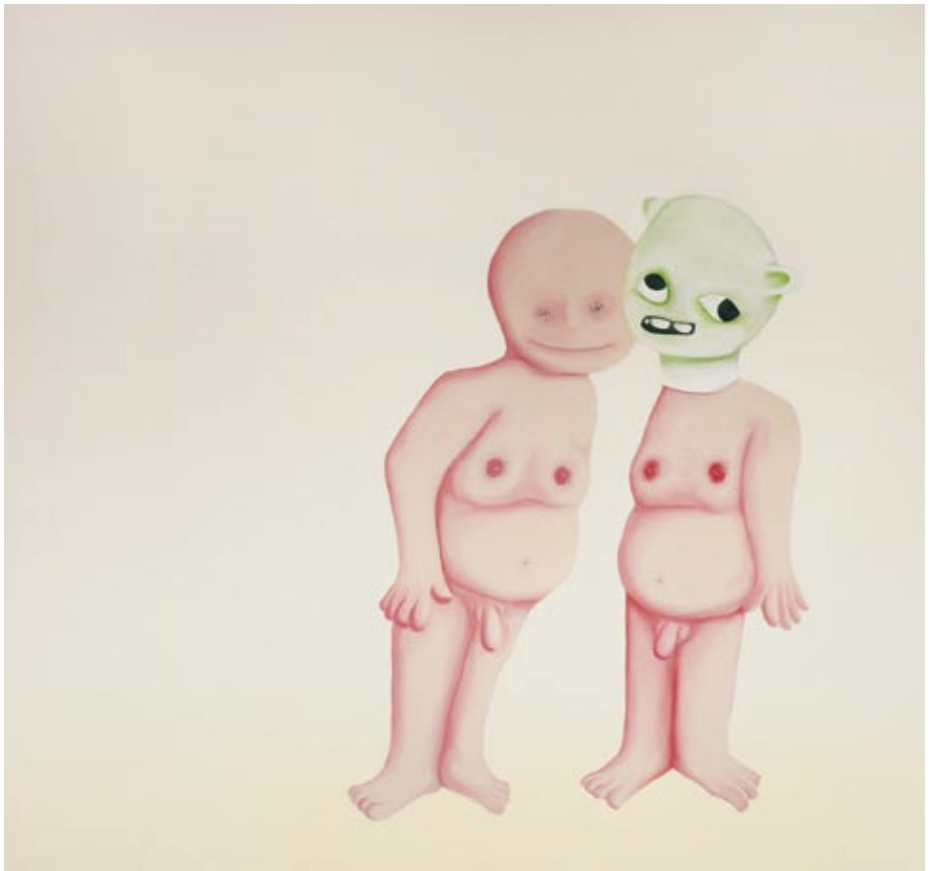
— ללא כותרת, 2008, שמן על בד, 120×150 —
Untitled, 2008, oil on canvas, 120×150

— ללא כותרת, 2008, שמן על בד, 138×138 —
Untitled, 2008, oil on canvas, 138×138

— ללא כותרת, 2008, שמן על בד, 150×140 —
Untitled, 2008, oil on canvas, 140×150

— ללא כותרת, 2008, שמן על בד, 140×150 —
Untitled, 2008, oil on canvas, 150×140

— ללא כותרת, 2007, שמן על בד, 140×150 —
Untitled, 2007, oil on canvas, 150×140

The invention of photography forced the painting to reclaim its place as the photograph negated the painting's mimetic status.

Thereafter, the painting has had to redefine its content while preserving its form: the medium. Thus, the content and the form combined themselves together to construct a symbiotic relationship. Clement Greenberg's attempt to rephrase the painter's act negates the possibility of positing a dualistic construct of form and content within a painting. According to Greenberg, the painting must reflect upon itself out of necessity. Therefore, the artist's handwriting, the expressive or abstract painting's gesture, indicated the method of his preferable art.

I believe that the clearest challenge to painting was expressed in Ad Reinhardt's black paintings. The discourse concerning the death of the painting assumed that all pictorial possibilities have already been exhausted, and Reinhardt's black paintings emphasize this: they were perceived as the last paintings that can be painted. Despite the sense that all options in painting have already been exhausted, the declaration of its death only focuses on the medium. That is, its anticipated demise originates within the medium itself.

A historical reading of the painting as predicting an anticipated death is not absolute, since the invention of photography which supposedly heralded the death of the painting - in actuality, breathed fresh air into it, as it unlocked new possibilities. Yet nevertheless, painting persists to apologize for its own existence as it continues in its attempt to reclaim its position in all of its embodiments and ironically, also continues to remain loyal to the form and content symbioses. Moreover, it seems that painting has developed a certain formula for itself, a language which would ensure its survival by injecting itself into the discourse on art. One of the most salient manifestations of this formula is the reference to art history or, specifically to the history of painting.

My works deconstruct pathos and decadence as the products of the painting's apologetic discourse. This is the decadence's decadence. The extinction of pictorial values, stretching from the Baroque to Post Modernism, presented in shining glazes and using a pseudo-academic technique of oil painting. By creating partial frames of film, my works mark the discourse about the painting's death as a discourse about kitsch.